

komme løs fra denne Forpligtelse. Det har jeg haft imod, og det maa det ærede Medlem lade staa. Det er en Følge af Sammenkoblingen mellem uamortisable Laan og Statsgaranti, at Statskassen, naar den paatager sig Forpligtelsen til at garantere for Laanet, intet Middel har, og faar ikke noget som helst Middel til at komme ud af Forholdet. Den er tvungen til at blive staaende for al Fremtid som Garant, og det kan jeg ikke være med til.

Scavenius: Jeg ønsker kun at gøre nogle ganske faa Bemærkninger for at begrunde, hvorfor jeg ikke kan stemme for at indføre nogen Bestemmelse om Statsgaranti i denne Lov. Da jeg i Fjor gik med til et Forslag om Statsgaranti under visse betryggende Bestemmelser, var det i det Haab, at man skulde finde en saadan Form for Statsgarantien, at de forskellige Faktorer kunde enes om den. Men efter hvad der påserede i Fjor, efter den Stilling Landstinget saavel som den højtærede Minister indtog til dette Forslag, ser jeg ikke, at der kan næres noget som helst Haab om at gennemføre en saadan Bestemmelse, i alt Fald i denne Samling; og jeg anser det derfor ikke for at være forsvarligt at indføre den paa denne Lov, som dog i og for sig har en ikke ringe Betydning for Kreditforeningerne, og derved forhindre dennes Fremme i Ar.

J. Sage: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgtreds (Neergaard). Naar det ærede Medlem udtalte, at Forslaget er gaaet fra dette Ting enstemmig anbefalet eller med kun een Stemme imod, maa det ikke glemmes, at man her ved 3dje Behandling ofte stemmer for saa meget, som man aldeles ikke billiger, blot for at Sagen kan komme til Forhandling i det andet Ting, og dette har i allerhøjeste Grad været Tilfældet med denne Afstemning. Jeg for mit Bedkommende vil til enhver Tid modsætte mig et saadant Forslag, selv om jeg samtidig godt kunde stemme for, at et saadant Forslag gik over til det andet Ting. Der foreligger efter min Mening her blot et Bevis til paa, hvorledes hele den store statsocialistiske Agravbevægelse skader de positive og nyttige Fremstrid. Det viser sig ved denne Lejlighed, at den lægger Sten i Vejen for fornuftige Endringer i Bestemmelserne om Kreditforeningerne, og det har i det hele vist sig ved næsten alle Lejligheder, at de store Brød, som Agraverne have slaaet op, den rene Statsocialisme, de prædike, og deres Raften-sig-i-Armene paa

Staten ved enhver Lejlighed, medens de tidligere, endog for en stor Del til Overmaal, hævdede den personlige Frihed, i Virkeligheden hæmmer nyttige og forstandige Fremstrid for Agerbruget.

Neergaard: Jeg skal kun gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Vestervig (Anderjen). Det ærede Medlem var ikke langt fra at fremstille det saaledes, som om det var Foreningerne, der bevilgede Laanene, og Staten, der har Risikoen. Jeg skal minde det ærede Medlem om, hvad der for øvrigt er overflødigt, men hvad jeg dog ønsker at pointere, at det, der i det hele taget gør Statsgarantien forsvaret, er, at Kreditforeningerne med deres solidariske Ansvarlighed gaa forud for Staten; de skulle først være tappede til sidste Blodsdråbe, inden Luren kommer til Staten, og jeg nærer ikke Spør af Tvivl om, at Kreditforeningerne, naar vi tage dette i Betragtning, ville være ganske overordentlig forsigtige med at bevilge ikke amortisable Laan og ikke ville bevilge dem højere, end at de selv kunne være fuldstændig paa den sikre Side.

Anderjen: Jeg maa gentage, da det mærkværdig nok, ikke er bleven forstaaet, hvad jeg sagde før, at jeg intet Øjeblik har tvivlet om Kreditforeningernes Soliditet, og intet Øjeblik været i den Tro, at Staten vilde lide noget Tab ved at paatage sig Garantien. Det er ikke der ud fra, jeg har argumenteret angaaende Sammenkoblingen af uamortisable Laan og Statsgaranti, men ene og alene derfor, at naar Staten paatager sig at garantere for Laan, der ikke ere amortisable, er Staten bunden til denne Garanti i al Fremtid.

Ordføveren (Blem): Jeg finder egentlig ikke Anledning til at komme videre ind paa Diskussionen om Statsgarantien her, thi jeg tror, at det nærmest er at spilde Tiden, vi have vistnok vore Ansættelser om dette Punkt saaledes klarede, at vi alle sammen vide, hvordan vi ville stemme. Dersom jeg havde haft noget Haab om, at Statsgarantien paa dette Forslag kunde gaa igennem, at man kunde faa det ind paa denne Lov, og at Spørgsmaalet var andet end et Diskussionsnummer, vilde jeg gaa med til Forslaget; men det har jeg ikke lige saa lidt som tidligere efter de Udtalelser og Afstemninger, der faldt i Fjor. Jeg behøver blot at henvise til, hvad der foregik i det andet Ting, hvor et Medlem, der har været Finansminister i 19 Ar, og hvis